

[Inger Gautier Schmit.]

tro, at det er Glæde over Regeringens ordentlige og sunde økonomiske Politik, der præger Landets Befolkning. Hvis det ærede Medlem vilde lægge Øret lidt til, hvad han hører ude omkring, vilde han forstaa, at det er ikke Glæde, der lyder, det er i allerhøjeste Grad den mest sorte Utilfredshed med Regeringens økonomiske Politik. Befolkningen lægger ikke Mærke til Sundheden, men der er een Ting, de lægger Mærke til, og det er, at Skattebilletterne regner ned over dem; det lægger de nok saa meget Mærke til, og de lægger nok saa meget Mærke til, at naar de skal laane Penge til Rente, er det en meget høj Rente og ikke en lav Rente, de maa svare, og til, at naar de skal købe noget, er det saa ganske overordentlig dyrt, at de ikke kan faa Pengene til at slaa til. Jeg vil bede det ærede Medlem forstaa, at det ikke er af Ondsindethed, jeg siger det, men jeg mener, det er min Pligt at oplyse det ærede Medlem om, at Befolkningens Tanker ikke gaar i Retning af Skatteglæde og Prisglæde, absolut ikke! De siger Mand og Mand imellem, dybt nede i Arbejderbefolkningen: Hør, nu maa det snart være nok. Man hører den jævne Mand sige: Er det ikke vor Regering, der sidder? Har den ikke siddet i 8 Aar? Hvor lang Tid skal de dog have for at faa Tingene bragt i Orden? Det er gaaet fuldstændig til den forkerte Side. Finansloven var for nogle Aar siden nede paa 300 Mill. Kr., den er steget med over halvandet Hundrede Millioner Kroner op til 475 Mill. Kr. Hvor kan det ærede Medlem tale om Sundhed og Orden, naar Finansloven Aar for Aar stiger, foruden at mange andre Ting lægger sig fordyrende over Befolkningen? Det ærede Medlem havde staaet sig bedst ved at sige: Jeg maa desværre som Socialdemokratiets Ordfører beklage, at Udviklingen i dette Land fremdeles er saa uheldig, at Finansloven stiger Aar for Aar. Jeg beklager, at Befolkningen mere og mere tynses af Skatter. Det havde været en rigtig og forstandig Tale i Stedet for en Tale om Glæde og Tilfredshed over, at Regeringen har Orden i sine Sager, som den ærede Ordfører siger, medens Landet i Virkeligheden hærges mere og mere af Skatter og høje Priser paa alle mulige Ting.

Det ærede Medlem var ogsaa ganske kort inde paa Arbejdsløshedsspørgsmaalet, men her synes jeg absolut ikke, der var hverken Bund eller Grund i det, han sagde. Thi naar en Regering har siddet i 8 Aar og har alle de forskellige Administrationsgrene til sin Raadighed og har sit politiske Program og nu har Flertal i begge Ting

og har haft Valutacentralen og har klamret sig til den i en Aarrække til Trods for Protester, berettigede Protester, hos store Dele af Befolkningen, er det et elendigt Resultat efter 8 Aars Arbejde kun at kunne byde Befolkningen, at vi nærmer os 100 000 arbejdsløse og ikke har nogen som helst Udsigt til, at det vil blive bedre. Jeg synes, der ligger et stort Ansvar paa denne Regering, fordi man har klamret sig til Valutacentralen paa Trods af Erhvervenes Aar for Aar gentagne Ønsker om større Frihed og til Trods for, at man meget vel ved, at denne Valutacentral ikke kan være til Verdens Ende. En skønne Dag maa den afløses, og jo før, des bedre. Det burde Regeringen allerede nu i dette Aar have forberedt. Det er en meget stor Fejl, at Regeringen har bibragt en Del af Arbejderne den Opfattelse, at uden Valutacentralen havde Forholdene været endnu forfærdeligere end i Øjeblikket. Jeg saa forleden Dag et Interview med en Arbejder, der udtalte: Ja, vi maa være glade ved Valutacentralen, den har givet os en hel Del Arbejde og holder alle disse mange Færdigvarer ude, og De kan se, sagde han, at Tekstilfabrikker skyder op som Paddehatte. Saa blev der sagt til ham: Men naar Beskyttelsen gennem Valutacentralen holder op, hvad saa? Ja, sagde han, saa har vi haft den Fortjeneste i den Tid. Men dette er jo en Politik paa bedste Beskub. Jeg synes netop, at denne klassiske Udtalelse af en ganske jævn Arbejder viser, hvor vildført vor Arbejderstand egentlig er, og hvor urimeligt det er at foregøgle den, at Valutacentralen i det lange Løb skulde være en Redningsplanke for det danske Erhvervsliv, saaledes at vi skulde blive ved at trækkes med den Aar ud og Aar ind. Jeg synes, der foreligger de mest soleklare Beviser for, at denne Bastethed og Bundethed for Erhvervslivet indskrænker Erhvervsmulighederne, øger Arbejdsløsheden og hindrer den sunde Prisdannelse i at finde Sted her i vort Land. Derfor maa jeg mene, at den ærede Ordførers rosende Udtalelser om Finanspolitikken og hans gode Forhaabninger med Hensyn til Arbejdsløshedens Nedadgaaen ikke havde nogen som helst Bund i Virkeligheden. Thi hvad havde han at pege paa? En Kommission med Hensyn til Raastoffer. Som om det skulde kunne bringe Landbruget op til større Rentabilitet, og som om et Statsboligbyggeri er en Fremtidsudsigt for vort Erhvervsliv at se hen til. Selvfølgelig er det Frihed inden for Erhvervslivet, der virkelig kan medføre, at vi med Tiden vil kunne komme ind paa et sundt Spor igen,